MEDITAȚII INOCENTE

Ce să zic, am rămas pur și simplu siderat cînd, pe unul din coridoarele Centrului Cinematografic de la Buftea, l-am zărit îmbrăcat într-un costum de epocă fanariotă... pe cine credeți? Pe nea Teniță! Presupun că mi-am compus subit o mutră deosebit de inteligentă. Nea Teniță a rîs, m-a apucat cordial de braț și m-a atras în ancadratura unei ferestre.

— Ce cauți aici? — am bleojdit ochii la el.

— Te rog să vorbești civilizat cu un artist de cinema. Nu mă privi la modul ăsta pătrat: am citit în ziar că se caută oameni interesanți, în vîrstă, pentru figurație specială la un film istoric. M-am prezentat și am fost ales.

— Și... de cînd ești artist de cinema, nea Teniță?

— De două săptămîni. Azi dimineață am tras ultimul cadru în care apar eu, o secvență foarte reușită, la un bilci. Vînd sugiuc și bragă, în învălmășală. Regizorul chiar a strigat: „Ala cu braga, doi pași mai în față". Am crezut că strigă pentru ca să mi se vadă mai bine însușirile, dar striga fiindcă-i acopeream o rudă ce face și ea figurație. În pauze, o tratează cu țigări cu filtru și o îndrumă artistic, în spatele decorurilor. I-am ajutat și pe cascadori.

— Ei, lasă-mă.

— Te las. Mă știi că nu mă dau în lături de la un sfat, o idee. Echipa are un grup de cascadori, da' doar numele e de ei. Poartă bărbi și pulovere colorate, și de la operator pînă la șefii de producție, toți sînt pentru ei gagii: gagiul cu lumina, gagiul cu recuzita, cu hîrtiile. Regizorului și directorului de film le spun: maestre E, totuși, o nuanță. Acum, nu că vreau să arunc o anatemă asupra băieților ăștia, de-altminteri simpatici. Nu, Doamne-ferește. Să știi însă de la mine că povestea asta cu cascadoria e o treabă serioasă, o meserie, ca orice meserie. Într-o producție susținută de filme polițiste sau de aventuri, cascadorii joacă un rol primordial, chiar dacă numele lor nu e trecut cu litere groase pe generice. Sînt atleți și sportivi aproape completi: conduc automobilul, avionul, știu judo, practică boxul, culturismul, înotă, călăresc. Și-și riscă și viața, pe care o trăiesc simplu și de pe culmile curajului, bărbăției și competitivului, Indienii călărind pe deșelatelea din Winetou, magnificii din neuitatul film al lui Sturges, care, (deși parte din ei purtau nume prestigioase în cinematografia mondială), mai-nainte de a fi actori erau desăvîrșiți stunt-men, acrobați și cascadori. Sau neuitatul Gil Delamare, mort la datorie într-unul din ultimele filme ale lui Christian Jaque: Jean Marais, pe care-l dubla și era prieteni, a plîns ca un copil la înmormîntarea lui. Și alții, și alții. Pricepi? Putem vorbi de cascadori cînd ne ocupăm de astfel de filme violente; noi nu prea ne ocupăm, meseria de cascador nu există la noi... ah, că avem nevoie de niscai băieți care să călărească aproximativ și să agite o sabie în producțiile noastre strămoșești, asta-i altă mîncare de pește. Atunci și un bun placheur de rugby sau un student mai pînjos, în vacanță, poate deveni dac, roman sau haiduc, la fel cu alți cîțiva profesori de lupte sau scrimă. Or, în filmul în care joc eu, cascadorii n-au meseria nici în sînge și nici în cartea de muncă. Fiindcă nu știu dacă s-a gîndit cineva să-i strîngă pe toți într-un același loc, să le examineze aptitudinile și să-i formeze, ca pe un grup special și de profesie, la dispoziția studiourilor sau a teatrelor. Dacă-aș mai avea mult de trăit, aș face-o eu. Și nu i-aș învăța să se bată cu cuțitul sau cu parul: i-aș educa în spiritul cascadoriei pur sportive, de forță, gîndire, acțiune și multilateralitate... am spus bine? Era cît p-aci să mi se-ncurce limba-n gură. Fii sigur că dacă unul din băieții noștri de pe platoul de filmare te privește drept în ochi și-ți spune că e cascador, la rîndul tău tu nu-i poți privi decît cu îngăduință, sau hai să spunem, cel puțin ciudat. Și asta, pentru că sînt surogate de cascadori: dar în filmul „Un bărbat și o femeie" al lui Lelouch, spiritul acelui cascador o bîntuia pe protagonistă principală, (Anouk Aimée), iar nicăieri nu se simțea că ea îi considera meseria ambiguă sau ne la locul ei. Le-am spus-o și lor, cascadorilor.

— Și ei ce-au zis?

— Că am dreptate, dacă-i bine și așa cum sînt ei, în statu-quo. Auzi, de cînd mă-nvîrt în studio, mi-a venit o idee: să scriu și eu scenariul unui film sportiv. S-au făcut filme cu fotbal, cu box, cu ciclism... dar numai astea sînt? Să facem un film cu hochei. Sau cu popice. Ne deplasăm la mare, filmăm, tot în exterior și în bowling-ul de la Mamaia. Cu soare, valuri, dragoste. Dacă-l facem cu hochei, mergem la Poiana Brașov; zăpadă, patinaj și iar dragoste. Ne petrecem și un concediu plăcut. Te-aș lua colaborator...

Sigur, că da. Nea Teniță părea să se fi orientat bine în aste două săptămîni de „actorie". Pătrunsese din plin unele din misterele cinematografiei, ceea ce nu putea decît să mi-l ridice în propriii-mi ochi.

— Și... în filmul ăsta o să ai nevoie și de cascadori? Văd că te preocupă problema lor.

— De ce nu? Creăm un nou tip: cascadorul-popicar (sau hocheist), cerebral și nesovăitor... de ce rîzi? Crezi că glumesc?

— Sper, nea Teniță.

— Ala, domnule, m-a fulgerat din ochii grimați à l'époque, află că o viață-ntreagă eu n-am făcut decît glume serioase. Să-ți intre bine-n cap.

Al. STRUȚEANU

Jocurile copiilor — *BREUGHEL CEL BĂTRÎN*

BĂTRÎNUL BREUGHEL ȘI „JOCURILE COPIILOR"

Printre alte lucrări celebre, există într-o sală a Muzeului de Arte din Viena, o pînză în fața căreia atît cunoscătorul cît și diletantul se oprește cu aceeași emoție. Este celebra pictură „Jocurile copiilor" a flamandului Pieter Breughel cel Bătrîn, care uimește și atrage prin dinamismul pe care-l degajă.

Anul acesta s-au împlinit patru secole de la moartea acestui pictor, unul dintre cei mai mari ai Renașterii din Țările de Jos și una din personalitățile proeminente ale picturii mondiale.

Trăind între anii 1525 și 1569, el traversează o perioadă zbuciumată din istoria patriei sale, în care lupta împotriva ocupanților spanioli ia forme tot mai acute.

Pictorul face o călătorie de studii în Italia și aici cunoaște și admiră Renașterea artistică a acestei țări, unde mai mult ca în orice loc spiritul vechii Elade, cultul omului și frumusețea lui trupească — sînt la mare cinste.

Reîntors în orașul său, Anvers, el pictează pînză după pînză, în centrul acțiunii tablourilor sale plasînd mereu omul, cu aspirațiile și frămîntările lui, omul pe care-l cunoaște fiindcă-l studiază cu atenție. El redă, ca nimeni altul, tot ce are mai caracteristic cetățeanul din Flandra, vînătorul, pescarul, negustorul, tablourile lui fiind o adevărată istorie colorată a secolului al XVI-lea în Flandra.

În „Dans țărănesc", „Uciderea pruncilor", „Proverbe flamande" și în mai toate pînzele sale, Breughel pune un deosebit accent pe mișcarea personajelor, compozițiile lui străluc ind prin această forță de redare a gesturilor mărunte, printr-o clocotitoare viață care le însuflețește.

Lucrul acesta apare vădit în tabloul „Jocurile copiilor" — care este o adevărată frescă vie a îndeletnicirilor celor mici, un caleidoscop de exerciții fizice, un veritabil manual de jocuri ale copiilor. Fiecare grup sau fiecare personaj izolat de pe pînză este surprins într-o formă de mișcare, fiecare părînd că își execută partea sa de program, dintr-un vast ansamblu ce se desfășoară sub cerul liber și în decorul natural al străzii. Privind atent vom distinge pe pînză elemente de înot, atletism, jocuri cu mingea, gimnastică, elemente de exerciții aplicative, cățărare și escaladare, echilibru, transport de greutăți, tracțiuni și împingeri, tîrîre etc. Tabloul „Jocurile copiilor" este într-adevăr un ciudat și atrăgător manual de exerciții fizice — condensat într-o capodoperă de artă, o frescă interesantă și grăitoare a îndeletnicirilor copiilor din acea epocă.

Că s-a aplecat cu deosebită atenție asupra îndeletnicirilor de divertisment ale celor mici, Breughel ne-o dovedește și în pictura nu mai puțin celebră „Vînători pe zăpadă", numită și „Iarna". Jumătate din acest tablou e ocupat de un patinoar pe care, într-un spectaculos și dinamic mozaic, zeci de copii sînt prinși în îndeletnicirile lor — pe gheață, cu patine — îndeletniciri care merg de la alergarea pe patine, la elemente de patinaj artistic și hochei.

Contemporan cu umaniștii Thomas Merrus, Rabelais, Montaigne și Mercurialis, Pieter Breughel, zis cel Bătrîn, s-a dovedit, cu un secol aproape înaintea lui Comenius și John Locke — un profund cunoscător al copiilor, un pedagog și un umanist distins, demonstrînd — într-un stil personal și prin mijloacele artei sale: pînza, penelul și culoarea, felul în care vedea el una din căile de educare a sănătății și caracterului celor mai mici cetățeni.

Privind astăzi pînzele lui Breughel, constatăm din nou că operele create cu sinceritate și izvorîte din rădăcina nesecată a activității vii a omului, departe de a-și pierde înțelesul, devin, peste secole și secole, din ce în ce mai moderne și mai prețuite.

Dorin ALMAȘAN

TUDOR GEORGE

CA VÎNTUL

(Melancoliile unui sprinter)

De-a fost ceva frumos în toată viața,
Nestrămutat, doar stadionu-a fost,
Cu tarba-alături mi-a mijit musteața
Și-n fugă, vieții, eu i-am dat de rost.

M-am îmbătat ca o statue-n soare —
De aur luminos și de ivor —
Și-n vîntul cu patetică dogoare
Care-nfioară torța pletelor...

Cu vîntu-am fost și concurent și prietin,
Cu el m-am brățișat și m-am bătut,
Asupra lui cu dragoste mi-ncetin
Memoria întoarsă-nspre trecut...

Ca vîntul am trecut și eu de iute
În cursa vieții, ce-n curînd se curmă...
O, vînt, evocă-mi zboruri petrecute,
Cînd efemeră-n ierburi lași o urmă-l...

Curînd, curînd, cînd astru-o să-mi apuie,
Spre Stadion întors, cu fața tristă,
Am să revăd pantofii mei cu cuie
Mînați de-un duh pe cenușia pistă...

DRIBLING

Extrema de buzunar se duce, se duce
În toate direcțiile pe coala verde
Ca un creion bine-ascuțit
Cu care se scriu, în transa unei năpraznice inspirații,
Poeme hermetice, dicteuri
Indescifrabile pentru fundași, vai,
Întotdeauna tradiționaliști.
Cînd nu e frînt brutal grafitul fin,
Aceste poeme devin, în final, perfect inteligibile,
Dar, din păcate, faptul se-ntîmplă foarte rar...

Petre DRAGU

HOCHEI

Pe patinoarul acesta
— Apă dopată cu amoniac —
Mic aisberg
— Cu domiciliul obligatoriu —
Între gulerele tari ale mantinelelor,
Bolizii patinelor
Devin sateliți în jurul pucului
— Care pune punctul pe i —
Puk — veveriță neastîmpărată
Din crosă în crosă,
În cuiburile porților!

Titi GHEORGHIU — Vaslui

Reflecții

● **Tehnica înseamnă și în sport maximum de eficiență cu minimum de efort.**

● **În fond sportul este o bagatelă, dar una superbă pe care n-o mai poți ignora oricine ai fi.**

● **Cel ce nu e convins că victoria sa este posibilă, este în sinea lui un învins înainte de a începe jocul.**

● **Un campion este o ființă ciudată: are inima fierbinte și capul rece.**

● **Dacă vrei să-ți reînnoiești victoria, trebuie să te poți gîndi la lipsurile tale și în clipele victoriei.**

● **Tactica este acel subterfugiu la care apelezi pentru a combate un adversar pe care îl respecți.**

● **Un sportiv aflat în fața publicului răspunde de fiecare gest al său ca orice personalitate publică.**

● **Fiecare partidă de fotbal este o dramă al cărei text îl scriu autorii pe teren.**

N. BRAȘOVEANU

NAUSICA NU JUCA... CHIAR TENIS

Vechii locuitori ai insulei Corfu, care în mitologia greacă erau numiți feacieni, se pare că practicau unul dintre cele mai vechi jocuri cu mingea. Însăși Nausica, fiica regelui lor Alcinoos, era o mare amatoare de sport. Homer povestește că Ulyse, după ce a părăsit insula Calypso, a fost aruncat de furtună pe coasta feacienilor. Doborît de oboseală, a adormit la marginea unui riu, dar a fost trezit de strigătele Nausicăi și ale tovarășelor ei de joc.

Se pare că tînăra prințesă, care a rămas în amintirea cititorilor Odiseei ca întruchiparea grațiilor și delicateței feminine, nu era singura amatoare a jocului acesta pe care, mai tîrziu, francezii l-au numit *jeu de paume*, numire pe care ar trebui s-o adoptăm și noi în literatura istorică, pentru a nu mai sili dinastiile Franței să-și lase coroana și sceptrul pentru o neașteptată partidă de oină românească, așa cum, impropriu, apare frecvent în traducerile noastre (v. Maurice Druon: *Regii blestemați*, Yves Gandon: *Jacquette, doamna urgiilor* etc).

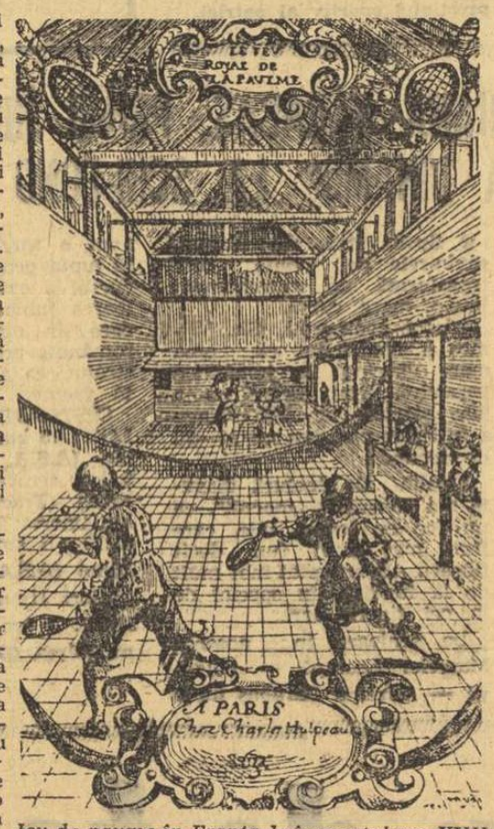

Jeu de paume în Franța, la începutul sec. XVII

Se recunoaște drept buni jucători de *paume* numeroși regi ai Franței, între care excelează în special Henric al IV-lea și Ludovic al XIII-lea, de notat însă că cifra romană este pusă după cu totul alte criterii decît am spune noi Nunweiler al IV-lea sau Dumitrache al XIII-lea... Carol al V-lea avea o sală de *paume* în palatul său de la Luvru, joc ce sub dinastia de Valois ajunge la apogeu. Secolul al XVII-lea reprezintă pentru jocul de *paume* momentul pătrunderii lui în sfera de preocupări cotidiene ale nobilimii și marii burghezii.

Dar cum dictonul: istoria se repetă poate avea și un sens retroactiv, se pare că și pentru jucătorii de *paume*, ca și pentru sportivii din zilele noastre, cafeneaua a reprezentat o pricină primordială de declin. Ludovic al XIV-lea schimbă racheta cu tacul de biliard, atunci născocit de ministrul său Chamillart, și încearcă să dea prin aceasta o primă lovitură de grație popularității de care s-a bucurat secole de-a rîndul jocul de *paume*. Treptat, sălile destinate practicării frumosului sport al Nausicăi au fost rînd pe rînd demolate sau transformate pentru alte scopuri. Ultima dintre ele, care în 1837 și-a închis porțile, se afla la Paris pe rue Mazarine. Ulterior, un sfert de veac mai tîrziu, a fost construită în parcul Tuileries o sală pentru jocul de *paume*, care mai poate fi vizitată, ca o curiozitate, și-n zilele noastre.

Totuși, așa după cum la dispariția unui codru secular apar din bătrînele buturugi mlădițe noi din care, în viitor, se va dezvolta o pădure falnică, tot așa și vechiul joc de *paume* a generat diverse sporturi noi care se practică tot mai mult.

Unul dintre ele se joacă în sală sau pe un teren descoperit, pavat, de dimensiunile: 28,5/9,5 m, împărțit în două părți inegale de o plasă. Cu ajutorul unei rachete minuiță de un bătător care nu trebuie să depășească primul sector, mingea este servită și trebuie să atingă un zid din față și să rebondeze în cea de a doua parte a terenului, fiind pusă în joc. O altă variantă a jocului de *paume*, de data asta practicat numai în aer liber, se desfășoară pe un teren dreptunghiular, cu solul bine bătătorit. Echipele care se înfruntă sînt alcătuite din cîte patru jucători (mai rar șase), împărțite astfel: doi (sau trei) la plasă, unul (sau doi) la linia de jumătate a terenului și unul la serviciu. Jocul începe prin lansarea mingii cu ajutorul unei rachete pe deasupra plasei în prima jumătate a terenului advers și se aseamănă întrucîtva cu un joc de tenis colectiv. Înseși punctele se marchează ca la tenis: 15, 30, 40 și ghem. Terenul are o lungime totală de șaptezeci de metri și o lățime de paisprezece. În sfîrșit, mai există o serie de alte variante ale jocului de *paume*, în funcție de mărimea terenului, care la *paume au tambourin* ajunge pînă la 150/30 m, de numărul jucătorilor, de dimensiunile și greutatea mingii, de forma rachetei, care la *paume-tamis* este triunghiulară și acoperită cu o piele groasă, și, evident de anumite amănunte de regulament.

Din jocul de *paume* au derivat pelota care se practică în regiunea bască, și, mai tîrziu, pallona. Indiferent însă de zona geografică unde se joacă, de momentul istoric în care au apărut, de accesorii sau de regulamente, vechiul sport al Nausicăi, străbătînd spațiul și timpul, a rămas un spectacol incitător nu numai pentru Ulyse și firtații lui...

Valer CONEA

CUM SE PRONUNȚĂ „MERCKX"

MOTTO:
(„Merckx se pronunță... Mercs"; răspunsul lui Ion Poștașu la întrebarea unui cititor)

Cum se pronunță „Merckx", se va reține
Și-n viitor vom pronunța corect...
Dar, dacă stau și mă gîndesc mai bine
La OMUL Merckx, găsesc că se cuvine
Să se pronunțe GRAV și cu RESPECT.

Cînd numele-i pronunți, spui pregătire,
Spui tone de sudoare, spui efort,
Voință, hotărîre, dăruire,
Spui luptă grea pentru desăvîrșire,
Spui biruința omului prin sport.

Cum se pronunță „Merckx"? La fel ca Pele,
Iolanda, Moina, Drîmbă, Lucian,
La fel ca alte sute de modele
Ce-au rodnicit mîndria noastră-n ele
Și-au transformat-o-n fapt cotidian!

Mircea GARFU

În cadrul expoziției „Artă și sport" de la Leipzig a fost prezentată, sub titlul „Alergători la sosire", și această operă a pictorului Lothar Zitzmann din Jena.

PRIMA SALĂ DE GIMNASTICĂ DIN BUCUREȘTI

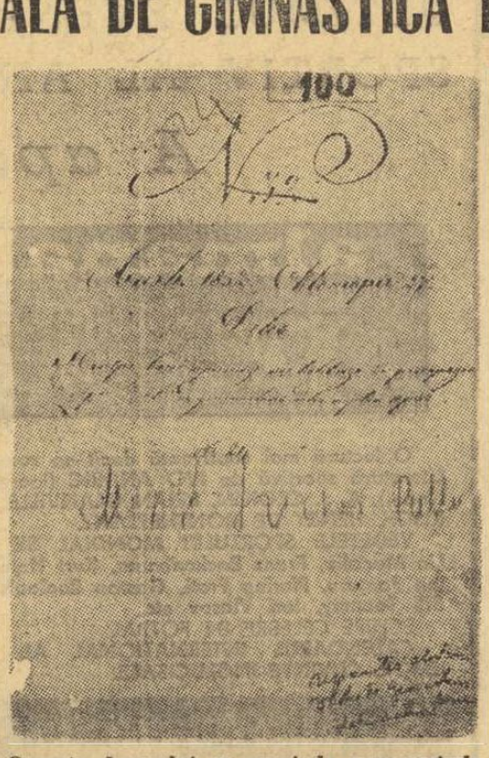

Coperta dosarului ce cuprinde manuscrisele legate de construirea sălii de gimnastică.

Anul 1852. La 27 octombrie Secretariatul de Stat al Țării Românești trimitea adresa nr. 1970 Departamentului de Năuntru, prin care se justifica suma de 17 800 lei ce urma a fi cheltuită pentru construirea unei săli de gimnastică — prima de acest gen din București. În prealabil, domnitorul studiase problema, și, prin ofisul nr. 1343, dăduse dispoziție vistieriei țării pentru eliberarea sumei respective.

Construirea sălii a avut loc — o aflăm dintr-un document adresat Șefului Mesei Contabilității, document prin care se arată că antreprenorul lucrării, Solomon Moise, trebuie să primească suma de 6000 lei. Demn de reținut este faptul că doi mari edili din București — poate chiar cei mai mari — s-au ocupat îndeaproape de această lucrare: este vorba de arhitectul orașului, Villacrose, și de Lalane, directorul lucrărilor publice și al Școlii de drumuri și poduri. Se mai păstrează, intacte, documente de epocă cu iscălitura lui Lalane și avizul lui Villacrose

Dacă știm precis că sala s-a construit, în schimb nu putem stabili cu exactitate locul respectivei construcții.

Toate documentele vorbesc de „Curtea Arsă" — fosta Nouă Curte Domnească a lui Alexandru Ipsilante, ridicată în 1775, care, însă, la începutul secolului XIX, practic, nu mai exista, întrucît, după cum spune chiar numele, arsese. Această Curte arsă fusese construită în Dealul Spirii, pe locul actualului edificiu al Arhivelor Statului.

Probabil ca sala să se fi construit pe undeva, în incinta cazărmii de infanterie, ce mai purta numele de „Cazarma Alexandria", după numele lui Alexandru Ghica (fondatorul ei, în anul 1839).

De ce se spunea totuși „Curtea Arsă"?

După obiceiul de a boteza anumite edificii, după locuri sau puncte de reper arhicunoscute, mai ușor de spus fiind „locul de la Curtea Arsă", decît cazarma de infanterie a lui Alexandru Ghica. **Nu este exclus ca locul și sala să fi căpătat aceeași denumire:** „Sala de Gimnastică de la Curtea Arsă". Problema localizării sălii nu este elucidată, **existînd, însă, posibilitatea ca ea să fie „strămoșul" actualei săli Uranus, care, pe parcursul anilor, a căpătat diferite întrebuințări și a suferit transformări radicale.**

prof. Virgil STOIAN

IPOTEZE ISTORICE

SPORTUL ÎN LUMEA ARTEI

● La cîteva posturi de televiziune din S.U.A. a început prezentarea unui serial sportiv intitulat „The Killy Challenge". Filmul prezintă pe triplul campion olimpic, J. Claude Killy, în cadrul unor întreceri cu schiori americani.

● În culegerea de nuvele „Preludii", a prozatoarei neo-zeelandeze Katherine Mansfield, (volum apărut în traducere în editura E.L.U.), se află și povestirea „La golf".

● Dansatorul american Edward Villela a ales boxul ca mijloc de menținere a condiției fizice necesare în profesiunea sa. În fiecare zi el se antrenează la sac.

● Urmînd o tendință generală, Tîrgul de la Paris de anul acesta a inclus printre cele trei mari teme care l-au ghidat standurile: petrecerea timpului liber, cu accent special pe sport.

● Reputatul dirijor francez Georges Prêtre, care a fost de curînd oaspetele Filarmonicii „George Enescu" din București, este nu numai un mare amator de sport, ci chiar un adevărat campion de judo. El a declarat presei: **„Sportul mă pasionează pentru că îmi oferă satisfacții pe plan fizic, pe lîngă cele intelectuale pe care mi le aduce profesiunea mea".**

● Își încearcă șansele în film încă o vedetă a sportului. Tenismanul italian Nicola Pietrangeli va interpreta chiar rolul unui... tenisman, într-un film pe care îl realizează regizorul Duccio Tessari. Eroul e la vîrsta la care începe a gusta din cupa înfrîngerilor și, firește, își rememorează nostalgic victoriile tinereții, gloria, călătoriile, cuceririle. Cucerirea cea mai importantă e Virna Lisi...

DOREL PONORAN, DUDEȘTII NOI. **„Un atacant, pătrunzînd în careul advers, este faultat. În aceeași clipă, portarul echipei penalizate se accidentează. Cine va apăra lovitura de la 11 metri: portarul de rezervă sau unul din jucătorii de cîmp?"** Potrivit regulamentului, un penalty nu poate fi executat (sau apărat) decît de unul dintre jucătorii aflați în teren în momentul comiterii infracțiunii. Ca atare, portarul de rezervă nu poate intra în joc decît după executarea loviturii de la 11 metri, aceasta urmînd să fie apărată de un jucător de cîmp. Ținînd însă seama de modul cum execută înaintașii noștri această lovitură, nu trebuie să se sperie!

AL. PATAK, PLENIȚA. **„Sînt un înflăcărat suporter al echipei Ripensia". Al celei de azi sau al celeilalte? Să sperăm că formația timișoreană care a preluat acest nume nu se va mulțumi cu atît, ci, așa cum îi urați dv., se va număra într-o zi (cît mai apropiată!) printre echipele noastre fruntașe. Adresa? E suficient: Ripensia — Timișoara.**

IOAN HALE, JIBOU. 1) Aveți dreptate. 2) Nici nu mă mir că l-ați „biruit" pe prietenul dv. în problema „Birtolon". Doar e vorba de un concetățean de-al dv. de cineva plecat din Jibou. Să precizez, deci, și eu: handbalistul Ștefan Birtolon, a cărui evoluție o urmărim și noi cu mult interes, face parte din lotul echipei Minerul Baia Mare. Deocamdată! În viitor, nu se mai știe. Te pui cu cluburile bucureștene?

AUREL GOGA și MARINEL DUMITRESCU, IAȘI. Pînă la data de 10 decembrie a.c., uzina de autoturisme Pitești fabricase aproximativ 200 de mașini „Dacia 1300". Firește, între timp, numărul nou-născuților a crescut. După informațiile pe care ni le-a furnizat

I.D.M.S., livrarea primelor autoturisme de acest tip va începe în trimestrul II.1970. În legătură cu problema care vă interesează cel mai mult — data începerii înscrierilor — nici... Ion Poștașu nu știe nimic.

VASILE LUPAȘCU, TIMIȘOARA. Iată rezultatele celor două meciuri dintre Celtic Glasgow și Dinamo Kiev, în cadrul „Cupei campionilor europeni": 1—2 la... Glasgow, 1—1 la Kiev.

GHEORGHE LIMBAȘAN, MEDIAȘ. 1. În anul în care a cîștigat „Cupa României", învingînd în finală cu 2—1, pe Rapid, Arieșul Turda activa în divizia B, „C"-ul nici nu exista atunci.

RĂSPUNDE *Ion Poștașu*

ION PĂTRU, REȘIȚA. Ați cîștigat pariul: nu numai că Reșița a avut echipă de fotbal în divizia A — Oțelul, în ediția 1946—1947, și Metalul, în ediția 1950, de fapt fiind vorba de aceeași echipă — dar, în anul 1930—1931, cînd campionatul nu se disputa în formula actuală, a și cîștigat titlul de campioană a țării. Mai trebuie amintit că Metalul Reșița a cucerit Cupa României, învingînd în finală, cu 2—0, pe Dinamo București.

CAROL ENE, ORAȘUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. **„Pentru elucidarea unor contradicții în legătură cu C. Teașcă, vă rugăm să ne spuneți echipele unde a fost antrenor, de cînd activează pe această funcție".** Toate? Nu puteți aștepta pînă la ziarul de Anul Nou, cînd apărem într-un număr sporit de pagini? Dar, să nu fiu răutăcios și să vă dau răspunsul exact: la Dinamo Bacău, Dinamo București, Politehnica Iași, Universitatea Cluj și F.C. Argeș.

Ilustrații: N. CLAUDIU